

μούρλα

μούρλα, η, ουσ. [<μουρλός]. **1.** η κατάσταση του μουρλού, η συμπεριφορά του μουρλού, η μεγάλη τρέλα: «κουβαλάει τέτοια μούρλα, που δε γίνεται καλά με τίποτα». **2.** μανιώδης απασχόληση με κάτι: «έχει μούρλα με τα γραμματόσημα». **3.** επιτιμητική ή χαϊδευτική προσφώνηση σε άντρα ή γυναίκα, που τους χαρακτηρίζει έντονη ζωηράδα και αποκοτιά: «πού πας ν' ανεβείς, ρε μούρλα, εκεί πάνω που, αν πέσεις, θα σε μαζεύουν με το κουταλάκι! || καλά, ρε μούρλα, δε φοβήθηκες μην πέσεις από κει πάνω που σκαρφάλωσες;»· βλ. και λ. μούρλια·

- τον έπιασε (η) μούρλα, απασχολείται μανιωδώς με κάτι: «τον τελευταίο καιρό τον έπιασε η μούρλα με τα γραμματόσημα || απ' τη μέρα που τη γνώρισε, τον έπιασε μούρλα μαζί της και δεν την αφήνει να κάνει βήμα μονάχη της».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας